

success. By the 1864 only about a half of the population could speak French. Therefore, one of the main goals of the school reform of 1881 was to make French the only language of education. After the World War II the Breton and Occitan languages returned to school curricula, however, both languages lost the majority of their speakers after all restrictive measures were cancelled. The author comes to conclusion that the cultural assimilation of the ethnic and linguistic minorities in 19–20th cc. France may be explained mainly by the social prestige of the French language, which was strongly associated with the highly developed culture, social progress and democratic values.

Keywords: France, linguistic policy, nation building, Breton, Occitan, patois, cultural assimilation.

* * *

УДК 94(438)

Григорук Н. А.,
кандидат історичних наук, доцент кафедри нової
і новітньої історії, Тернопільський національний
педагогічний університет ім. Володимира Гнатюка
(Україна, Тернопіль), n.hryhoruk@ukr.net

Джордж Вашингтон І ПОЧАТОК АМЕРИКАНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Розглядається участь Джорджа Вашингтона у зародках американської революції. Метою статті є дослідження основних передумов боротьби за незалежність США. Особливістю американської революції є те, що вона переслідувала національно-визвольні цілі. Ця революція почалася як боротьба – спочатку мирна, а потім збройна – з британським колоніальним гнітом. Дослідження розглядає події Першого Континентального конгресу. Серед делегатів конгресу був і Дж. Вашингтон, який відіграв важливу роль в американській революції. У підсумку автор робить висновок, що конгрес прийняв рішення, які неминуче вели до розриву з британською метрополією, а роль Дж. Вашингтона у війні за незалежність, яка була водночас і Американською революцією, можна оцінити дуже високо, вважаючи, що без керівництва та непохитної стійкості Вашингтона революція майже безумовно зазнала б невдачі. Дослідження ґрунтується на використанні комплексу загальнонаукових, структурно-функціональних та історичних методів.

Ключові слова: Джордж Вашингтон, революція, США, конгрес, незалежність.

Сьогодні Джордж Вашингтон відомий як безстрашний лідер і блискучий військовий тактик. Його відвага і хоробрість увійшли в легенди. Пітер Хенріус, автор видання «Портрет Джорджа Вашингтона» відзначає «Більшість з людей бояться смерті, Вашингтон був унікальний в тому відношенні, що не раз стикався зі смертю зберігаючи спокій, що більшості людей здавалося надприродним» [1, с. 133].

У 1765 р. Вашингтон спокійно проживав у Маунт-Верноні, а на американське суспільство насувалася гроза. Згідно з рішенням парламенту, торгувати англійські колонії Північної Америки мали право тільки з Англією, також була заборона вивозу з Америки деяких речей, які виготовлялися в Англії. Звісно, це положення було дуже невигідним для англійських колоній, але їм приходилося приймати це до тих пір, поки колонії мали необхідність у военній охороні метрополій. Але після того як було витіснено французів, положення справ помінялося. Республіканські ідеї й демократичний дух населення спочатку виявився у північних колоніях, які стали пильно спостерігати за діями Англії.

Війна з французами в Америці принесла Англії великі витрати, і англійський уряд вирішив прилучити колонії до покриття цих затрат, наклавши мито на деякі товари, що привозилися до Америки із Англії. Тим

часом, за англійською конституцією, вводилися прямі і непрямі податки, у колоніях діяло виключно право місцевих законодавчих зборів. Але, не тривожачись цим, британський парламент наклав мито на патоку і цукор, які привозилися у порти Нової Англії, а також у Бостон. Незадовго було накладено мита й на інші товари які привозилися, й було встановлено суворий нагляд за контрабандними товарами, якими колонії таємно торгували з французами та іспанцями, на що раніше Англія не звертала уваги. Завдяки цьому велика частина населення країни розорилася, що спричинило невдоволення колоній [2, с. 54].

Від колоній була направлена петиція до короля і парламенту в якій йшлося про скасування податків і мит. Але уряд Англії потребував грошей, тому лише частково взяв до уваги цю петицію. Англійський парламент скасував мита лише на незначну частину товарів, і одночасно було видано відомий акт про гербовий збір, в якому йшлося про те що всі офіційні ділові документи в колоніях необхідно було писати на гербовому папері. Але колонії вирішили виступити проти акту про гербовий збір та не допустити його введення. Тепер проти короля почали виступати не тільки північні колонії, але й південні які раніше були в більшій мірі віддані королю, через те, що там знаходилися великі маєтки англійських аристократів, які покинули їх. У південних колоніях населення не мало бажання відмовитися від своїх особистих прав, які вони отримали завдяки англійській конституції, і не хотіли виконувати всі домагання Англії. Нарешті південь і північ змогли об'єднатися єдиною ціллю [3, с. 86].

Цей акт мав отримати чинність 1 листопада 1765 року. В деяких колоніях населенням були спалені склади де знаходився гербовий папір, населення взяло зброю і чинило прямий опір, парламент опинився в безвихідній ситуації і був змушений скасувати акт про гербовий збір [3, с. 87].

Скасувавши один акт, ними були введені інші мита, а саме на фарбу, картон і чай, які привозили з Англії. Метрополія не брала до уваги права колоній, за якими вони самі могли призначати податки і мита. Населення колоній знало що на петиції парламент не буде звертати уваги, тому треба використовувати і інші засоби, а саме було вирішено не приймати тих англійських товарів, за які стягувалися мита. Цими заходами вони прагнули вплинути на англійських купців щоб ті домоглися в уряду скасування цих мит. Вашингтон взяв активну участь у проведенні цих заходів [4, с. 163].

Вашингтон виступав проти першого податку на колонії, але не вніс нічого значного в рух опору, до тих пір поки не розпочалися акції протесту проти Акту Таушенда який був введений у дію 1767 р. В травні 1769 р. Джорджем Мейсоном, товаришем Вашингтона було написано текст до висуваної Вашингтоном пропозиції, в якій йшлося про те, що Вирджинія мала розпочати бойкотування англійських товарів, до тих пір поки ці акти не будуть відмінені. В 1770 році, парламентом Акти Таушенда були повністю відмінені [5, с. 262].

Ще у молоді роки Вашингтон був монархістом, а також прихильником Англії та її політики, але ще більшу прихильність він відчував до своєї батьківщини та всім серцем прагнув зберегти її політичну свободу. Спершу він виступав проти збройної боротьби та вважав що

залагодити їхні відносини можна і мирним шляхом. А саме через утримання від закупівель англійських товарів, які парламентом були обкладені митами. Він сформував проект та подав його до законодавчих зборів Вірджинії. Після його затвердження всі представники зборів підписали розписку в якій зобов'язалися купувати лише ті товари, без яких не можливо обійтися, від інших обкладених митами товарів вони відмовлялися. Після цього було видрукувано устав який розіслали по всіх колоніях. Система помірності стала першим кроком до об'єднання країни. Вашингтон дотримувався і сам цієї системи, він не купував товарів які були обкладені митом, навіть відмовився від чаю який часто любив пити [6, с. 49].

Події в колоніях почали набирати все гостріший характер. У Новій Англії та Бостоні перебували англійські війська які мали слідкувати за порядком на вулицях, але їх присутність на вулицях вкрай негативно впливала на населення.

У березні 1770 року у Бостоні сталася сутичка між населенням міста і військовими, це призвело до масової підготовки населення до війни. Тоді англійський парламент був змушений знизити мито на чай, а також скасувати деякі інші мита, оскільки англійська торгівля почала нести великі збитки. Сподіваючись завдяки цьому продати свій чай в Америці, Ост-Індська компанія відправила до Бостона декілька кораблів з чаєм. Але в Бостоні прагнули скасування повністю всіх мит і тому не зголошувалися прийняти ці кораблі в себе в гавані. Кораблі які все ж таки прибули до гавані потерпіли напад, вночі з 18-го на 19 грудня 1773 року група «Синів свободи» перевдягнені в індіанців, потрапили на корабель на чолі з Гриффіном Варфом і викинули весь чай за борт. А це приблизно 45 т. чаю, що коштувало за сучасними мірками 1,87 млн. доларів. Цей вчинок мав суто політичний характер. Щоб покарати винуватців, англійським парламентом було видано акти, які в колоніях отримали назву Intolerable Acts – Нестерпні закони. За якими Бостонську гавань було закрито з 1 червня 1774 р. і на невизначений строк, Массачусетс позбавлявся колоніальної хартії, а також люди які звинувачувалися в антианглійській діяльності мали бути направлені до суду в Англію. В акті йшлося й проте, що житла колоністів стали відкритими для простою англійських воєнних. Було введено спеціальний Квебекський акт за яким північно-західні американські землі приєднувалися до провінції Квебек, яка відносилася до Англійської Канади. На цей раз парламент зайшов надто далеко, населення колоній відчувало що їм загрожує небезпека [7, с. 15].

У травні 1774 року відбувалися протести проти закриття гавані та було зібрано законодавчі збори, які ухвалили провести 1 червня у молитві. Не звертаючи уваги на вимогу губернатора розійтися, збори продовжували засідання в іншому місці, де було запропоновано зібрати делегатів від усіх колоній. Думка про конгрес ще раніше була висловлена Франкліном. Але саме в цей час вона стала найбільш актуальною. Вашингтон побачив кризу яка наступила між метрополією і колоніями, і зрозумів що настав час коли необхідно діяти. «Я не беруся сказати, – писав Вашингтон одному зі своїх друзів, що був прибічником англійського режиму й ворогом опозиції, – де повинна бути проведена прикордонна смуга між Великобританією й колоніями, але я переконаний у

тому, що така смуга повинна бути проведена, і наші права повинні бути точно визначені. Я особисто бажав би надати рішення цієї суперечки нащадкам. Але тепер настав критичний момент, коли ми повинні відстояти наші права або ж підкоритися всяким податкам, якими будуть обкладати нас доти, поки звичай і звичка не зроблять із нас покірних і знехтуваних рабів» [8, с. 93].

Вашингтон розглядав прийняті в 1774 році Неприпустимі акти як «вторгнення в наші права і привілеї». У липні 1774 року він провів нараду, на якій були прийняті «Резолюції Феракса», в яких містився заклик, до скликання Континентального конгресу. У серпні Вашингтон взяв участь в першому у Вірджинії конгресі, де він був обраний в якості делегата Першого Континентального конгресу [5, с. 263].

Розрізнені колонії відчули необхідність єдності, що й привело до скликання Першого континентального конгресу 5 вересня 1774 р., на ньому було зібрано представників від 12 колоній, крім Джорджії. Він став втіленням єдності американських колоній, хоча ще досить слабким. Вашингтон на ньому виступав як представник від Вірджинії. Конгрес в першу чергу приступив до обговорення мір які необхідні для того, щоб вивести країну з критичного становища. На конгресі радикали запропонували негайно розірвати торгівлю з Англією. Земляк Вашингтона Патрік Генрі переконав конгрес: «Уся Америка єдина. Більше немає відмінностей між вірджинцями, пенсильванцями, нью-йоркцями і мешканцями Нової Англії. Що ж до мене, то я не вірджинець, а американець!». А сказана ним раніше фраза: «Give me liberty or give me death!» – дайте мені свободу, або дайте мені померти! – стала крилатою [7, с. 17].

Конгресом було засуджено політику яку проводить Англія, а також висунуто було ідею про власне державне визначення, але поки на основі прав англійських громадян. Було складено «Декларацію прав і скарг», яка висловлювала протест проти митної та податкової політики метрополії. Було визнано зв'язок американських колоній з британською короною, але в свою чергу висувалася вимога скасування Неприпустимих актів.

Під час дебатів Вашингтон старався триматись осторонь і мало говорив, але сильно впливав на всі постанови конгресу. Він був проти крайніх заходів і в одному з листів писав: «Щодо незалежності, то її не бажає жодна розсудлива людина в усій Америці». Незалежність стукалася в двері, але Вашингтон тоді ще цього не розумів. Діяльність Вашингтона на конгресі сучасниками оцінюється досить високо. У відповідь на петицію англійський парламент оголосив у Массачусетсі військовий стан [7, с. 18].

Північноамериканські колонії були змушені розпочинати підготовку до війни яка приближалася до них. Вашингтона, незалежно від його прагнень, було включено в цей круговорот подій. Було сформовано декілька військових загонів у Вірджинії – «мінітменів» – бійців які у будь-яку хвилину могли взятися за зброю, під приводом війни з індіанцями. Командири цих загонів часто зверталися за порадами до Вашингтона, який допомагав їм, як своїми порадами так і тим що проводив навчання в цих загонах. Англійський парламент не дав ніякої відповіді на резолюцію континентального конгресу [9, с. 57].

Губернатором Масагчусетса був призначений уповноважений від англійського парламенту генерал Гейдж, йому було доручено ввести акти в дію за допомогою військового впливу. На Вірджинських зборах Патрик Генрі висунув вимогу військового захисту колоній, у цьому він був підтриманий Вашингтоном і увійшов до комісії яка повинна була організувати захист колоній.

Другий континентальний конгрес мав відбутися 10 травня 1775 р. у Філадельфії, серед делегатів конгресу знаходилося і ім'я Вашингтона. Який вже зрозумів що мирним шляхом нічого не досягнеш і відстоювати свою правоту і права громадян колоній необхідно зі зброєю в руках. «Я прийняв тверде рішення, – писав він своєму братові Августину, – у випадку споживи пожертвувати своїм життям і своїм станом заради справи, у якій ми так глибоко зацікавлені» [6, с. 55].

Особливо до війни готувалися в північних колоніях, а саме в Масагчусетсі. Генерал Томас Гейдж мав в своєму розпорядженні 4 полки регулярної армії (бл. 4 000 чол.), які перебували в Бостоні, проте вся провінція контролювалася повстанцями. 14 квітня він отримав наказ роззброїти повстанців і заарештувати їх ватажків. 18 квітня вночі 1775 року Гейдж відправив 700 осіб на захоплення складів зброї в Конкорді. Вранці 19 квітня британські військові увійшли в Лексінгтон, де зустріли загін повстанців чисельністю 77 осіб. Після невеликої перестрілки британці продовжили наступ до Конкорду, але скоро їх підрозділ потрапив під атаку 500 повстанців. Британці почали відхід до Бостону, але повстанці атакували їх з усіх боків, і тільки підоспіле підкріплення запобігло повному розгрому загону. Одержавши звістку про битву під Лексінгтоном, Вашингтон прийняв рішення боротися за свободу своєї батьківщини. «Велике нещастя бачити, як меч брата встромлюється в груди брата, і усвідомлювати, що ці щасливі й мирні поля Америки повинні бути або обгарені кров'ю, або населені рабами. Сумна альтернатива! Але чи може людина коливатися у своєму виборі?» – писав він у цей період одному зі своїх лондонських друзів. Ця битва, відома як Битва при Лексінгтоні і Конкорді, яка і поклала початок війні за незалежність американських колоній [10, с. 281].

«Мала відбутися тривала суворя боротьба з сумнівним результатом. Було відомо, що ресурси Британії, по суті, невичерпні, її флоти покривали океан, а війська увінчали себе лаврами у всіх куточках земної кулі. Не будучи нацією, нікому не відомі як народ, ми не були готові. Грошей, нерва війни, не було. Довелося кувати меч на ковадлі необхідності ... Якщо у нас і були невідомі ворогові таємні ресурси, то вони полягали в непохитній рішучості наших громадян, усвідомленні правоти нашої справи і впевненості, що бог не залишить нас» – так писав на схилах років Вашингтон, про війну за незалежність яка мала відбутися [9, с. 58].

Другий континентальний конгрес розпочав свою роботу 10 травня 1775 р., в першу чергу було вирішено приступити до створення системи національної безпеки. З цього питання було створено відповідну комісію, керівником якої став Джордж Вашингтон. Незабаром комісія виконала поставлене нею завдання, завдяки здібностям і досвіду Вашингтона. Комісією було вирішено у різних колоніях набрати 10 полків та об'єднати їх з міліцією Нової Англії, яка на цей

момент знаходилася коло Бостона, який знаходився під владою англійців. Для того щоб перекрити військові витрати конгресом було вирішено випустити 3 млн. доларів. Верховною установою в країні став конгрес у керівництві якого знаходилася континентальна армія та її головнокомандуючий якого ще повинні були вибрати [6, с. 56].

Отже, досліджуючи участь Джорджа Вашингтона у зародках американської революції можна зазначити, що діяльність Вашингтона була обумовлена і його бойовим досвідом і тим, що він, як компромісна фігура, користувався підтримкою Вірджинії і Массачусетсу. Це була людина з своїми особистими достоїнствами, якими він міг замінити недоліки військової організації. Вашингтон був достатньо досвідченим і показав, з якими великими труднощами він уміє справлятися.

Список використаних джерел

1. Henry P. Portrait of George Washington / Peter Henry. – Charlottesville, VA.: U of Virginia P, 2006. – 193 p.
2. Аптекер Г. Американская революция 1763–1783 / Герберт Аптекер / Пер. с англ. – М.: Государственное издательство иностранной литературы, 1962. – 384 с.
3. Согрин В. В. Война США за независимость как социально–политическая революция / В. В. Согрин // Новая и новейшая история. – 2005. – №3. – С.84–98.
4. Согрин В. В. Политическая история США. XVI–XX вв. / В. В. Согрин. – М.: Издательство «Весь Мир», 2001. – 400 с.
5. Randall W. S. George Washington: A Life / W. S. Randall. – New York: Henry Holt, 1997. – 256 p.
6. Фурсенко А. А. Американская революция и образование США / А. А. Фурсенко. – Л.: Наука, 1978. – 414 с.
7. Сюдюков І. Джордж Вашингтон – портрет і оригінал / Ігор Сюдюков // День. – 1999. – №177. – С.13–15.
8. Чепинский В. Джордж Вашингтон. Его жизнь, военная и общественная деятельность (1732–1799) / В. Чепинский // «Общественная польза». – 1898. – 170 с.
9. Яковлев Н. Н. Вашингтон / Н. Н. Яковлев. – М.: Молодая гвардия, 1973. – 400 с.
10. Бэррес Р. Документы Американской Революции: Декларация независимости; Конституция Соединенных Штатов; Билль о правах / Р. Бэррес / Пер. с англ. П. В. Рыбина, И. А. Бжилянкой. – М.: Альба, 1994. – 390 с.

References

1. Henry P. Portrait of George Washington / Peter Henry. – Charlottesville, VA.: U of Virginia P, 2006. – 193 p.
2. Apteker G. Amerikanskaja revolucija 1763–1783 / Gerbert Apteker / Per. s angl. – M.: Gosudarstvennoe izdatel'stvo inostrannoj literatury, 1962. – 384 s.
3. Sogrin V. V. Vojna SSHA za nezavisimost' kak social'no–politicheskaja revolucija / V. V. Sogrin // Novaja i novejsaja istorija. – 2005. – №3. – S.84–98.
4. Sogrin V. V. Politicheskaja istorija SSHA. XVI–XX vv. / V. V. Sogrin. – M.: Izdatel'stvo «Ves' Mir», 2001. – 400 s.
5. Randall W. S. George Washington: A Life / W. S. Randall. – New York: Henry Holt, 1997. – 256 p.
6. Fursenko A. A. Amerikanskaja revolucija i obrazovanie SSHA / A. A. Fursenko. – L.: Nauka, 1978. – 414 s.
7. Sjudnjukov I. Dzhordzh Vashyngton – portret i oryiginal / Igor Sjudnjukov // Den'. – 1999. – №177. – S.13–15.
8. Chepinskij V. Dzhordzh Vashington. Ego zhizn', voennaja i obshhestvennaja dejatel'nost' (1732–1799) / V. Chepinskij // «Obshhestvennaja pol'za». – 1898. – 170 s.
9. Jakovlev N. N. Vashington / N. N. Jakovlev. – M.: Molodaja gvardija, 1973. – 400 s.
10. Bjerres R. Dokumenty Amerikanskoj Revolucii: Deklaracija nezavisimosti; Konstitucija Soedinennyh Shtatov; Bill' o pravah / R. Bjerres / Per. s angl. P. V. Rybina, I. A. Bzhiljanskoj. – M.: Al'ba, 1994. – 390 s.

Hryhoruk N. A., Ph.D., associate professor of modern and contemporary history and history teaching methods, Ternopil National Pedagogical University Volodymyr Gnatyuk (Ukraine, Ternopil), n.hryhoruk@ukr.net

George Washington and beginning American revolution

Participating of George Washington is examined in the embryos of American revolution. The aim of the article is research of basic pre-conditions of fight for independence of the USA. The feature of American revolution is that she pursued national liberation aims. This revolution began as a fight – at first peaceful, and then armed – with the British colonial burden. Research examines the events of First Continental congress. Among the delegates of congress was and Washington that played an important role in American revolution. In a result an author draws conclusion, that congress made decision, that unavoidable had conducted to the break with the British metropolis, and a role of Washington is in war for independence, that was at the same time American revolution, it is possible to estimate very highly, considering that without guidance and inflexible firmness of Washington revolution would test failures almost undoubtedly. Research is base on drawing on the complex of scientific, structural-functional and historical.

Keywords: George Washington, revolution, USA, congress, independence.

* * *

УДК 1(091)(4/9)

Jafarli D.,

PhD student at the Institute of Oriental Studies a.n. acad. Z. Bunyadov National Academy of Sciences of Azerbaijan (Azerbaijan), matlabm@yandex.ru

THE RISE OF THE QURANIST MOVEMENT IN EGYPT (19TH TO 20TH CENTURIES): A HISTORICAL APPROACH

The socio-cultural transformations in the Middle East during the 19th and 20th centuries is closely associated with the emergence a number of religious and nationalistic movements in this particular region. The main research interest of the article is the factors and historical context leading to the emergence of the Quranist movement in the Muslim world and Egypt. To this end the author has mostly focused on the main ideas articulated by the most distinguished representatives of the movement while conducting comprehensive review of seminal books and other relevant scholarly articles. A close attention has also been paid to the common and distinctive features of the ideas spread by various tenets within the movement. While summarizing the findings, the author makes a particular emphasis on principal differences between the calls of the founding fathers of the movement for the return to pure Islam and the Qur'an and ideas of the Egyptian Quranists in the second half of the 20th century.

Keywords: The Quranists, return to the Qur'an, Egypt, Sunnah, hadith.

(стаття друкується мовою оригіналу)

Most Muslim countries were scenes of political and cultural transformations during the period coinciding with the late 19th and early 20th centuries. Such socio-economic conditions contributed to the emergence of various trends and movements pioneering the idea that «the true Islam» was only the Qur'an while downplaying the role of hadiths and Sunnah as sources of religious guidance. According to them, the earliest Muslims Islam succeeded because they only had accepted the Qur'an as their guidance and the regress in Muslim world could be traced back to the period when along with the Qur'an the hadith became a source of reference.

The main ideas that supported by this trend and reflected in a general conception of the Qur'an can be briefly summarized as follows. 1. Quran alone is the sole source of Islam and anything other than the Qur'an can be accepted as a source or an argument for the religion. 2. Particularly, to accept Sunnah as the main source of religion is fundamentally wrong. 3. Muslims are mistakenly thinking that some issues are in their religion and that religion should be cleared of such wrong ideas [12, p. 37–38]. The above-mentioned theses are more clearly reflected in an article that

appeared in the Egyptian journal «al-Manar», written by Dr. Muhammad Tawfiq Sidqi (died in 1920), who was one of the outstanding figures of the Quranist movement in Egypt in the 20th century. In the same article of the author titled «al-Islam huwa ul-Qur'an Wahdahu» («Islam is the Qur'an Alone»), the above-mentioned principles of the Qur'an had been explicitly stated, and Sidqi presented himself and his supporters as «*nehnū-Qur'āniyyūn*» (we are the Quranists) [12, p. 125].

A group of researchers have suggested that the Quranist movement was formed in the 19th century in India by Seyyid Ahmed Khan Hindi and then spread to Indo-China Peninsula, Egypt, Syria, Libya and other Muslim countries. Nevertheless, not all researchers agree on the idea source and the place of origin of this trend. Thus, according to some of them, this idea had emerged in Egypt, and to another group, in Iraq [14, p. 50].

It would not be right to study the Quranist trend in isolation from the time of the idea movers of it and the dominant socio-political processes of the time. It is no coincidence that almost all researchers directly link the formation and development of this movement with that historical period and processes. On the whole, it should be noted that, despite of the common ideas on the motives for the emergence of the Quranist trend among European and Muslim scholars in many cases, but in many principal issues they are diametrically opposed. If we summarize the material we have examined, it can be concluded that ideas about this movement can be divided into three groups. In other words, European Orientalists, who viewed the Quranists as reformers of Islam; Muslims and Near Eastern scholars, who considered this trend as a part of the reformist movement created to eliminate the stagnation in the Muslim world, but who were of a low opinion about this trend who veered off the course because of not knowing religious principles well and ran to extremes; and the third, researchers and scholars of the Muslim countries, who generally defend the idea that this group, created by colonial states and missionary organizations and directed by them with the purpose of strengthening their positions in Muslim countries which are not related to the religion of Islam.

Despite the fundamental differences among them, all three groups of researchers see the lagging and decline in the Muslim world from the 18th to the 19th centuries, as the main reason for the formation of the Quranist movement. Almost all the researchers are referring to the alarming socio-political processes in the Muslim world on the eve of emergence of the Quranist movement. In the 19th century, when the Western countries pursued a great deal of development after the renaissance, the Islamic world seemed to be in the weak and backward position. This historical period also coincides with the time when Western colonialists launched extensive and all-round attacks against most Muslim countries. The growing hegemony of the West had created the wrong impression that the path of any development, progress in some Muslim societies passed from the gradual transformation into Western culture and civilization. Such ideas gained support in certain political, scientific circles, among the intellectuals and thinkers in Muslim societies, and in this regard, Seyyid Ahmed Khan in India and Mirza Mulcum Khan in Iran can be regarded as a vivid example of this kind of thinking. On the opposite front was another group ignoring the development of the